

پہ گلاتیان - پولسے کاگد

پہ گلاتیان پولسے کاگدے پجار

سلام و دروت

① چہ پولسے نیمگا، من پولس کہ
کاسدے آن و منی کاسدی چہ انسانانی
نیمگا یا چہ هاسین مردمیئے نیمگا
نه انت، چہ ایسا مسیه و هداین پتے
نیمگا انت، هما هدا کہ ایسا مسیهی چہ
مردگان زندگ کرت. ② اے سجھین
برات کہ گوّن من یکجاه انت، اے کاگد
چہ آیانی نیمگا انت هم.

پہ گلاتیہئے کلیسایان.

③ چہ مئے هداین پت و هداوندین
ایسا مسیهئے نیمگا شمارا رهمت و ایمنی

سربات. ۴ ایسا مَسِيها وتا په مئے

گناہانی دور کنگا ندر کرت کہ مئے
ہدائیں پتے واہگئے برکتا مارا چہ

انوکین ہرایین زمانگا برگینیت. ۵

ہدائے شان و شئوکت ابد تان ابد برجاہ
بات. انچش بات. آمین.

وشین مستاک بس یگے

۶ من ہئیران آن کہ شما پہ دگہ

”وشین مستاکیا“ چوں زوٹ ہما ہدایا
یلہ کنگا ایت کہ شمارا تئواری کرتگ کہ
مسیہئے رھمتانی چیرا زند بگوازیںیت.

۷ البت دگہ وشین مستاک نیست، بلہ

لھتین مردم هست کہ شمارا مان گیشینگا
انت و مسیہئے وشین مستاکا بدل کنگ

لوئنت. ۸ تئتنا اگن ما یا چہ آسمانا

آتکگین پریشتگے اے وشین مستاکے
بدلا کہ ما شمئے کرا جار جتگ، دگہ

مِستاگیئے جارا بجنت، آییا نالت بات.

۹) آنچو کہ ما پیسرا گوشتگ، نون من

پدا گوَشان، اگن گسے شمئے کِرا ہما
وشّین مِستاگئے بدلا کہ شمارا پیسرا
رستگ، دگہ مِستاگیئے جارا بجنت، آییا

نالت بات. ۱۰) انون من مردمانی

وشنودیا لوٹگا آن یا ہدائے؟ من مردمانی
وش کنگئے جُہدا نہ آن. اگن من انگت
مردمانی وش کنگئے جُہدا بوتینان،
مسیہئے ہزمتکارے نہ آتان.

پولس، ہدایا گچین کرتگ

۱۱) او براتان! شمارا گوَشان، ہما

وشّین مِستاگ کہ من شمئے کِرا جار
جتگ، انسانے سازتگینے نہ انت. ۱۲) چیا

کہ اے مِستاگ منا چہ انسانئے نیمگا
نرستگ و نہ کہ گسیا منا درس داتگ، اے
منا چہ ایسا مسیہئے نیمگا إلهامیا رستگ.

۱۳) شما منی پیسریگین زندئے بارئوا

اشکتگ که من یهودیانی دینئے حسابا
گوازیئتگ. من هدائے کلیسا سک باز آزار
داتگ و جھڈن کرتگ که کلیسایا تباہ

بکنان. ۱۴) چه وتی بازیئن همکئومین

همسرؤکیا گیشتر یهودی دینئے پابند
بوتگان و وتی پت و پیرکی دؤدانی
برجم دارگا سک پرجؤش بوتگان.

۱۵) بله هدایا که منا چه ماتئے لاپا

گچین کرتگآت، چه وتی رهمتئے برکتا

منا تئوار جت و پیسله ای کرت ۱۶) که

وتی چکا په من زاهر بکنت تانکه من
درکئومان آییئے چکئے مستاگا سر بکنان.

آ وهدی من اشتاپ اشتاپا چه گسا سر و

سؤج نگیٹ و ۱۷) دیم په اورشلیما په

هما مردمانی گندگا نشتان که چه من

پیسر په کاسدیا گچین کنگ بوتگآتنت.

آربستانا شتان و رندا دمشکا واتر بوتان.

۱۸ سئے سال گوست و نون

اورشلیما کیپائے دیدارا شتان و بس
پانزدہ روچا گوَن آییَا داشتن. ۱۹ من

اودا آدگه کاسد ندیستنت، من بس
هداوندئے برات آکوب دیست. ۲۰

بچاریت، هرچے که په شما نبشته کنگا
آن، هدا شاهد انت که دروگ نه انت. ۲۱

رندا سوریه و کیلیکیه دَمگان شتان.

۲۲ مَسِیْهْ هَما باورمند که یهودیه
کلیسایا انت، منی جندش ندیستگات،

۲۳ بس اشکتگ آتش که مئے آزار دئیوک

نون وت هما ایمائے جارا جنگا انت که
یک وهدے آییئے تباہ کنگئے رندا بوتگ.

۲۴ گُرا اے مردمان منی سئوبا هدائے
ستا و سنا کرت.

کاسد پولسا مَنت

(۱) گڙا چارده سالا رند من بارنابائے
 همراہیا پدا اورشلیما شُتان، من تیتوس
 هم گوَن وت برت گوَن. (۲) إلهامیئے
 سئوبا شُتان و وشینِ مِستاگ آیانی دِیما
 بیئانن کرت، هما مِستاگ که من په
 درکئومان جار جنگا آن. هما مردم که
 کلیسائے سرؤک زانگ بوتنت، من گوَن
 آیان جتا گند و نِند کرت، تانکه بزنانان که
 بیپائِدگین تَج و تاگے کنگا نبوتگان و
 نه آن. (۳) تیتوس هم که منی همراه ات،
 بِلْ ثرے یونانیے ات، بله په سُنْتا مجبور
 کنگ نبوت. (۴) سُنْت کنگئے هبر پمیشکا
 چست بوت که لهتین درؤگین ”برات“
 مئے نیاما پُترتگات که مئے جاسوسیا
 بکننت و هما آزاتیا که مارا چه ایسا
 مَسِیْهئے برکتا هست انت، سرپد بِنْت
 تانکه مارا گلام بکننت. (۵) بله ما په
 دمانیا هم آیانی دِیما سر جهل نکرت
 تانکه وشینِ مِستاگئے راستی په شما

٦ آ که کلیسائے تها سروک زانگ

بوتنت، آیان منی تالیمانی تها هچ چیز
گیش نکرت. چوٰناها هم منی کرا اے گپا
هچ ارزش نیست ات که آ چینچک نامدار
انت، چپا که هدا رو و ریا نکنت. ٧

منی تالیمانی تها چیزے گیش کنگئے
بدلا، آ سرید بوتنت که سنت

نکرتگیّنانی کرا وشین مستائے جار
جنگئے زمه منا دئیگ بوتگ، انچش که
سنت کرتگیّنانی کرا اے جارئے جنگئے

زمه پترسا دئیگ بوتگ. ٨ هما هدا که

پترسا واک و توان دئیگا ات که په سنت
کرتگیّنان آییئے کاسد بیت، هما هدا منا
هم واک و توان دئیگا ات که په سنت

نکرتگیّنان آییئے کاسد بیان. ٩ آکوب و

کیپا و یوهنا که کلیسائے منک زانگ
بوتنت، وهدے سرید بوتنت که منا

رہمتے اے سئوگات رستگ، وتی
 راستین دستش منی و بارنابائے نیمگا پہ
 همکاریا شہارت کہ ما درکئومانی کرا
 برئوین و آ، سُنّت کرتگیّانی کرا برئونت.
 (۱۰) آیان چہ ما بسّ همینچک لوّت کہ
 نیزگاران بیھئیال مکنین و من و ت هم
 چہ پیسرا پہ هُبّ و واہگے همے کارا کنگا
 اتان.

پولس پترُسے دیما اوشتیت

(۱۱) وهدے کیپا اَنّاکيھا آتک، من
 پمیشکا آییئے جندئے دیما، آییئے ہلایا
 پاد آتکان کہ آ مئیارِیگ ات. (۱۲) گپّ اِش
 اِنّت کہ چہ آکوبئے نیمگا لہتین مردمئے
 آیگا پیسر، کیپایا گؤن درکئومین
 باورمندان وراگ وارت، بلہ وهدے اے
 مردم آتکنت، آییئا وتا چہ درکئومان دور
 داشت و آیانی نزیگا نئیاتک، چیا کہ چہ
 سُنّت کنگئے مَنوکان تُرستی. (۱۳) کیپائے

اے دوٹل و دوپؤستیا اے دگہ یھودی
 باورمند ہمراہ بوتنت. آ دگران بل، بارنابا
 ہم آیانی دوٹل و دوپؤستیا گؤن کپت و
 گمراہ بوت. (۱۴) بلہ وھدے من دیست کہ
 اے مردم وشیین مستاگئے راستین راہا
 رٹوگا نہ آنت، سجھینانی دیما گؤن کیپایا
 گوشٹن: ”تئو وت یھودیے ائے و انگت
 وتی زندا یھودیانی ڈئولا نگوازیئے،
 درکئومانی ڈئولا گوازیئے، گڑا درکئومان
 پرچا ہج کئے کہ یھودیانی ڈئولا زند
 بگوازیئنت؟“

یھودی و درکئوم ایمانے سؤبا رگنت

(۱۵) ما پیدائشی یھودی ایئن و چہ
 ”گنھکاریئن درکئومان“ نہ ایئن، (۱۶) بلہ
 انگت ما زانیئن کہ مردم شریئتے
 رندگیریئے سؤبا بیگناہ و بیئمیار حساب
 نبیت، ایسا مسیہئے سرا باور کنگئے
 سؤبا بیگناہ و بیئمیار بیت. ما ایسا

مَسِيهٔ سَرا باور کرتگ تانکه مَسِيهٔ
سَرا باورئے سئوَبَا بِيگناه و بِيْمَيَّار بِييْن،
شَرِيَتَّے رندگيريے سئوَبَا نه، چِيَا که
شَرِيَتَّے رندگيريے سئوَبَا کَس بِيگناه و
بِيْمَيَّار نَبِيَت. (۱۷) بله هما وهدا که ما

مَسِيهٔ برکتا بِيگناه و بِيْمَيَّار بِييگ
لوْثِيْن، اگن زانگ بوت که ما وت هم
گَنهکار اِيْن، گَرَا؟ مَسِيه گناهے هزمتا
اِنْت؟ نه، هچبر نه. (۱۸) نون اگن من هما

چِيْزَان پدا ببندان که من وت
گروْتکگ اِنْت، گَرَا سابت کنگا اَن که
شَرِيَتَّے پروْشوکے اَن. (۱۹) چِيَا که

وهده من زانت که شَرِيَتَا داشت نکنان،
من شَرِيَتَّے چَمَان مُرتان که په هُدايا
زندگ بيان. (۲۰) من مَسِيهٔ همراهيا
سَلِيْب کشگ بوتان. نون اے مردم که
زندگ اِنْت، اے من نه اَن، مَسِيه اِنْت که
منی تھا زندگ اِنْت. اے جسمی زندگي که
منا هست اِنْت، منا هُدايے چُکَّے سَرا باور

کنگئے سئو با هست انت کہ همایا منا
دوست داشتگ و وتی جندی په من ندر
کرتگ. (۲۱) من هُدائے رهمتان پادمال

نکنان، چیا کہ اگن پاکی و پلگاری
شَریتئے رندگیرئے سئو با پرستین، گڑا
مسیهئے مرکا هچ مانا نبوتگ ات.

ایمان یا شَریت

(۱) او بے اگلین گلاتیان! کئیا شمارا
سهر کرتگ؟ ایسا مسیهئے سَلیب کشگئے
کِسہ گوَن شما آنچو پکایا بئیان کنگ
بوت کہ هر چیز پوره شمئے چمانی دِیما
زاهر بوت. (۲) من چه شما بس یک

چیزے زانگ لوٹان، شمارا پاکین روہ
شَریتئے رندگیرئے سئو با رستگ یا
وَشین مستاگئے اشکنگ و باور کنگئے
سئو با؟ (۳) همینچک بے اگل ایت؟ شما

وتی سپر، پاکین روہئے برکتا بندات
کرتگ. نون گوَن انسانی جُهدا منزلا سر

هما که ایمائے راها زورنت گۆن ابراهيما
هئوار برکت گرنت، هما ابراهيم که
ایمائے راهی زرتگ.

⑩ آ که شريتي کارانی سرا تئوکل
کننت، آیانی سرا نالت انت. چیا که پاکين
کتابا نبشته انت: ”هرگس که دائما
شريتئے کتابئے سجھين نبشتهانی پابند
نه انت و آیانی سرا کار نکنت، آ نالتیے.“

⑪ نون اے هبر زاهر انت که چه
شريتئے رندگيريا گس هُدائے بارگاها
بيگناه و بيئمئيار نبیت، چیا که پاکين
کتاب گوشيت: ”هما که چه ایمائے برکتا
پاک و پلگار انت، هما زندگ مانیت.“ ⑫

بله شريتئے بنياد ايمان نه انت، انچو که
نبشته انت: ”هما که شريتئے سرا کار
کنت، همه کارانی وسیلها زندگ مانیت.“

⑬ هما نالت که مئے سرا ات، مسيها
وتی سرا زرت و اے ڈئولا مارا چه

شَرِيتَئِے نالتا مؤکتی، چیا کہ نبشته انت:
”هرگس کہ دارئِے سرا دَرَنجگ بوت،
نالتیے.“ (۱۴) مَسِیہا مارا مؤکت کہ چہ

آییئِے وَسِیلہا اِبراہِیمِئِے برکت درکئومان
سر بیت و چہ ایمانئِے راہا مارا ہما
پاکین روہ برسیت کہ ہدایا کئول کرتگ.

شَرِیت و وادہ

(۱۵) براتان! من چہ هر رُؤچیگین

زندگیا مِسالِے دئیان. اِنسانی اَہد و
کَرارِے ہم کہ گِیشِینگ بیت، رندا نہ
کسِے آییَا ناکار کَرْت کنت و نہ آییئِے تھا
چِیزِے گِیش کَرْت کنت. (۱۶) نون کئول

گؤن اِبراہِیمِا و گؤن اِبراہِیمِئِے نسل و
چُکا کنگ بوتنت. پاکین کتاب نگوْشیت
کہ ”گؤن تئیِی چُگان“ بزان گؤن بازینِیا.
پاکین کتاب گوْشیت: ”گؤن تئیِی نسل و
پدریچا“، بزان گؤن یگِیا و اے مَسِیہ

انت. (۱۷) منی ہبرئِے مکسد اِش انت کہ

شَرِيتَ که چار سَد و سی سالا پد آتک، آ
 اهد و پئیمانا ناکار نکنت که هُدايا چه
 پیسرا گیشینتگ و اے پئیمان هُدائے کئولا
 هم ناکار نکنت. (۱۸) اگن میراس شَرِيتے
 بُنيادا انت، گڑا بزان کئولے بُنيادا نه انت،
 بله هُدايا چه وتی رهمتا اے میراس
 ابراهیمارا کئولے بُنيادا داتگ. (۱۹) گڑا
 شَرِيت چیا دئیگ بوتگ؟ شَرِيت انسانے
 ناپرمانیانی سئوبا دئیگ بوتگ.
 پریشَتگان آورت و میانجیگرین
 مردمیئے، بزان موسائے دستا دات و تان
 هما وهدا کارامد ات که هما چُک، بزان
 مَسِیه بیئیت که آییئے آيگئے کئول دئیگ
 بوتگ ات. (۲۰) نون میانجیگر دو نیَمگئے
 نیاما بیت، بله هُدا يگے و آيیا
 میانجیگرے هاجت نه انت.

(۲۱) گڑا شَرِيت هُدائے کئولانی هلاپا
 انت؟ هچبر چُش نه انت، چیا که اگن

آنچین شَریتے دئیگ بوتین کہ ابدمانین
زندى دات بکرتین، گڑا پاکی و پلگاری الم
شَریتے بُنیادا بوتگات. (۲۲) بله پاکین

کتاب گَوْشیت کہ هر انسان گناهے
بندیگ انت. بس ایسا مَسیہے سرا باور
کنگے سؤبا واده هما مردمان دئیگ بیت
کہ مَسیہے سرا ایمان کارنت. (۲۳) بله

ایمانے اے راهے پچ بئیگا و پیسر ما
شَریتے بندیگ آتین، بزان تان ایمانے
زاهر بئیگا زندانی آتین. (۲۴) گڑا، شَریت

مئے سرپرست بوتگ کہ مارا تان مَسیها
سر بکنت، تانکه ما ایمانے سؤبا بیگناه
و بیْمیيار هساب بیین. (۲۵) ایمان کہ

آتکگ، نون ما سرپرستیئے دستے چیرا
نه این.

هْدائے چک

(۲۶) شما سَجّهین ایسا مَسیہے سرا

ایمانے برکتا هْدائے چُکّ ایت، (۲۷) چیا
که شما سَجّهین مَسِیّه ناما پاکشودی
دئیگ بوتگیت و مَسِیّهگ ایت و نون آ
شمئے ستر انت که شما پوشتگ. (۲۸)

هْدائے کرا پرک و پیر نیست که شما
یهودی ایت یا درکئوم، گلام ایت یا آزات،
مردین ایت یا جنین، چیا که شما سَجّهین
ایسا مَسِیّه برکتا یک ایت. (۲۹) اگن

شما مَسِیّهگ ایت، گرا شما ابراهیمئے
پدریچ ایت و کئولے هسابا گوْن ابراهیمئا
هئوار هْدائے میراسا بهرمند ایت.

چُکّ یا بنده

(۱) منی هبرئے مکسد اش انت که
تان هما وهدا که میراسدار نابالگ انت،
میراسدار و گلامیئے نیاما پرکے نیست،
بلّ ثرے میراسدار هر چیزئے مالک انت.
(۲) بله تان هما وهدا که پتا په آیا

پئیسله کرتگ، آ سَرپرست و کپیلیئے

دستئے چیرا اِنْت. (۳) گڑا ما هم، تانکه

نابالگ اَتین، اے دُنیاے راه و رهنبدانی

گلام اَتین. (۴) بله وهد که آتک، هُدايا

وتی چک دیم دات. چک اِنسانے بوت و
چه پیدائشا شَریتئے رهنبدانی چیرا اَت،

(۵) تانکه همایان بمؤکیت که شَریتئے

چیرا اَنْت و هُدا مارا بزوریت و وتی چک

بکنت. (۶) هُدايا وتی چکئے روہ پمیشکا

مئے دلان جاگه داتگ که ما هُدائے چک

این. روہ کوگارا اِنْت: ”آبا! او منی پت!“

(۷) پمیشکا تئو نون گلامے نه ائے، تئو

چکئے ائے. نون که هُدائے چک ائے، گڑا

هُدايا ترا وتی میراسدار کرتگ.

پولسے پریشانی

(۸) پیسرا، هما وهدا که شما هُدا

نزانَتگ، هما چیزانی گلام بوتگیت که آ

وتی زاتا ھُدا نہ آنت. (۹) بلہ نون کہ
 ھُدا یا زانیٔت، یا راست ترین گپِ اِش اِنت
 کہ ھُدا شمارا زانت، گڑا چُون نزور و
 بیکارینِ راہ و رھبندانی نیَمگا پر تریت؟
 یک رندے پدا ھمِشانی گلام بیگ
 لوئیٔت؟ (۱۰) شما رُوچ و ماہ و مۆسم و
 سالانی رسمانِ داریٔت. (۱۱) منا پہ شما
 ترسیت، کہ بلکین من شمئے سرا مپت و
 ناھودگیں جُھدے کرتگ.

(۱۲) براتان! گوں شما دَربندی کنان،
 منی پئیما بیٔت، چیا کہ من چہ شَریتا
 آزات کنگ بوتگان و نون شمئے پئیما آن.
 شما پیسرا وہ پہ من ھچ بدی نکرتگ.
 (۱۳) شما زانیٔت کہ ائولی رندا کہ من
 شمئے کرا و شینِ مستاگئے جار جَت، منی
 آیکئے سؤب نادراھیے آت. (۱۴) بلِ ثرے
 منی جسمی ھالت پہ شما چکا سے آت،

بلہ شما منا بے آرزش نزانَت و دئور نَدات.
 اَنگَت شما منا اَنچو دِست گِیت، گوَشئے
 من هُدائے پَریشَتگے اَتان، گوَشئے ایسا
 مَسِیہئے جند اَتان. (۱۵) شَمئے آ شادمانی
 نون گُجا شُتگ؟ چِیا کہ من گواہی دات
 کَنان کہ اگن شَمئے وِسا بوَتِین، شما وتی
 چَم هم گَشَتگ و منا داتگ اَتنت. (۱۶) گُرا
 نون من شَمئے دُژمن جوژ بوَتگان کہ گوَن
 شما راستِین هبرا کَنان؟

(۱۷) اے مردم پہ پُرجوُشی شَمئے رندا
 کِیتگ اَت، بلہ اِشانی نِیت شَر نه اِنَت. اے
 مردم شمارا چہ ما سِندگ لوُنت کہ شما
 پہ اِشان پُرجوُش بیِیت. (۱۸) اے شَرِین
 گِیے کہ شما مُدام پُرجوُش بیِیت، تہنا آ
 وِهدا نہ کہ من شَمئے کِرا اَن، بلہ پہ
 شَرِین چِیزِیا پُرجوُش بیِیت. (۱۹) منی
 چُگان! من پدا پہ شما چَلگی دردان اَن،
 تان هما وِهدا کہ پگا زاهر بیِیت کہ مَسِیہ

شمئے دل و درونا نِشتگ. (۲۰) دریگتا من
آنون شمئے کِرا بوتیّنان و من بتوانتین
گوّن شما په نِرم تئواری هبر بکرتین، چیا
که هئیران آن شمارا چوّن بکنان.

هاجر و سارھئے مسال

(۲۱) منا بگوشیت، شما که شَریتئے
پابند بئِیگ لوئیت، نزانیت که شَریت چے
گوشیت؟ (۲۲) چیا که پاکین کتابا نبشته
انت که ابراهیمّا دو مردین چکّ هستات،
یگے چه مؤلدين جنا و یگے چه آزاتینا.
(۲۳) هما چکّ که آیا چه مؤلدين جنا
بوت، چه انسانی واهگا پيدا بوت، بله اے
دگه چکّ که چه آزاتین جنا پيدا بوت،
هْدائے کئولئے برکتا پيدا بوت.

(۲۴) اے گپّ مسال انت، چیا که اے
دوین جنین دو اهد و پئیمانئے نمونه

اَنت. یَکْ اَہد و پئیمانے چہ سینائے کوّھا
کئیت و گلامین چُکّ پیدّا کنت. اے ہاجر
اَنت. (۲۵) مسائے ہبرا، ہاجر سینائے کوّھ

اَنت، ہما کوّھ کہ اَرِستانا اَنت و اَنوگین
اورشلیمئے ڈئولا اَنت، چیا کہ آیئے جند
و آیئے چُکّ گلامین زندے گوازینگا اَنت،
(۲۶) بلہ آ اورشلیم کہ بُرزا اَنت، آزات
اَنت و مئے مات اَنت.

(۲۷) چیا کہ نبیسگ بوتگ:

”شاتکامی کن، او سَنٹین جنین،

تئو کہ ہچّ چُکّ آورت نکئے!

پہ شادمانی کوگار کن،

تئو کہ چلگی درد نگشتگ!

چیا کہ یلہ داتگین جنینئے چُکّ

چه همایئے چُگان گیشتر
آنت که مَرَدی هست.

۲۸) او براتان! شما، اِساکئے ڈئولا

کئولئے چُکّ ایت. ۲۹) آ وهدا، هما چُکّ
که چه انسانی واهگا پیدّا بوتگآت، هما
چُکّا آزار دئیگا آت که چه هُدائے روھئے
زور و برکتا پیدّا بوتگآت، و تان روچ
مروچیگا هم همے پئیم بئیگا انت. ۳۰)
بله پاکین کتاب چه گوشیت؟ ”مؤلدین
جن و آییئے چُکّا گلّین، چیا که مؤلدین
جنئے چُکّ گون آزاتین جنئے چُکّا هچبر
هم میراس نبیت.“

۳۱) گُرا، براتان! ما مؤلدین جنئے چُکّ
نه این، آزاتین جنئے چُکّ این.

وتی آزاتیا برجاه بداریت

۱) مَسیها مارا آزات کرت که ما آزات

بیٺن. گڙا مُهر بڙشتیت، وتارا پدا گلامیئ
 جُگئے چیرا رڻوگا مئلیٽ. (۲) گوڙ
 داریٽ! منِ پولس شمارا گوڙشان که اگن
 شما وتی سُنٽ کنگ اِشت، گڙا شمارا چه
 مَسیهئ نیمگا هچ پیمن پائِدگ
 نرسیت. (۳) آ مردم که وتی سُنٽ کنگ
 کَلِیت، من په دلجمی گوڻ آیا گوڙشان که
 په تئو اَلَم اِنٽ که سَجھین شَرِیتا بدارئ.
 (۴) شما که گوڻ شَرِیتئ دارگا وتا
 بیگناه و بیئیار کنگ لوڻیت، بزان شما
 چه مَسیها سِندگ بوتگیت. شما چه
 هُدا ئه رهمتان دور بوتگیت. (۵) بله
 ایمانئ سئوبا، ما چه پاکین روئے برکتا
 هما پاکی و پلگاریئ و دارا این که مارا
 آییئ اُمیت هست. (۶) چیا که ایسا
 مَسیهئ راها سُنٽ بیگ و نبئیگئ مانا
 یَک اِنٽ، تهنا هما ایمانا مانا هست که چه
 مَهرئ راها وتا زاهر کنت.

۷) شما شَرّ دِيما رِئوان اَتِيَت. كُئيا

شمارا چه راستيے پرمانبرداريا داشت؟

۸) شَمئے گوانك جنوڪا، بزان هُدايا وَه

شمارا نداشت. ۹) تَشْكَه هُمير سَجْهَيْن

آرتا هُميرَيْن كنت. ۱۰) منا هُداوندئے سرا

سِتْكَ اِنْتَ وَ دِلْجَم اَن كِه شَمئے دلا دگه

هئِيالَ نئيئيت. آ مردم كِه شمارا مان

گيشِيَنگا اِنْتَ، آ وتي ملاما پُر كنت،

هرگس كِه بييت. ۱۱) او براتان! من وَه

نون سُنْتَ كنگئے وازا كنگا نه اَن وَ پميشكا

آزار دئيگ بئيگا اَن. اگن من سُنْتَ كنگئے

واز بكَرتَيْن، گُرا چه سَلِيبئے پئيگاما گَسا

بَد بُرْتِگَات. ۱۲) هما كِه شمارا جنجالَ

كنت، وِتا گوهِتْگ كِناَتنت.

۱۳) او براتان! شما گوانك جَنگ

بوتگِيَت كِه آزات بييت، بله چو مبيت كِه

اے آزاتِي په شَمئے گَنهكارِيَن تَب وَ

سَرِشتا مَوَّهے بیٽ. اِشیئے بدلا پھ مِهر
 یکدومیئے هزمتا بکنیٽ. (۱۴) چیا کہ
 سَجَّهین شَرِیتئے مَجگ همے یگین هکم
 انت: ”وتی همساهاگا وتی جندئے پیما
 دؤست بدار.“ (۱۵) شما یکدومیا چیلینگ
 و ورگا ایت، بچاریت، یکدومیئے دستا
 تباہ مبیٽ.

گوں پاکین روها همگام بیٽ

(۱۶) نون من گویشان، گوں پاکین روها
 همگام بیٽ. اے پیما شما گنھکاریں تب
 و سَرِشتئے لوٹ و واهاگانی رندا نکپیٽ.
 (۱۷) چیا کہ گنھکاریں تب و سَرِشتئے
 واهاگ پاکین روھئے هلاپ انت و پاکین
 روھئے واهاگ گنھکاریں تب و سَرِشتئے
 هلاپ انت. اے گوں یکدومیا جنگا انت و
 پمیشکا شما آکاران نکنیٽ کہ کنگش
 لوٹیٽ. (۱۸) بلہ اگن پاکین روہ شمئے

رهشُونیا بکنت، گڑا شما شَریتے پابند
نه ایت. (۱۹) گنھکاریں سَرشتے کار زاهر

آنت: سیہ کاری، ناپاکی، وئیلانکی، (۲۰)
بُت پَرستی، سِهر و جادوگری، نِپرت، جنگ
و جَدَل، هَسَد، هِژم، وِتواهی، سِست و
سِید، گرُوہ بندی، (۲۱) کِیَنگ، مست و
ملاری، ائیاشی و همے پئیمین چیز. آنچو
که من پیسرا شمارا هَبردار کرتگ، انون
پدا هَبردار کَنان، هرگس که اے پئیمین
کار کنت، آیا هُدائے بادشاهیا هِچ
میراس نرسیت.

(۲۲) بله پاکین روھے بر و سمر اش
آنت: مِهر، شادِه، ایمنی، سَبر و اوپار،
مِهربانی، شَرّی، وِپاداری، (۲۳) نَرْم تَبی و
داشت. چُشین چیزانی هَلایا هِچ شَریت
و کانون نیست. (۲۴) هما که ایسا
مَسِیهئیگ آنت، آیان وتی گنھکاریں تب و

سَرشت گۆن آییئے هئوس و سِلین
 واهگان یکجاه سَلیب گشتگ. (۲۵) نون
 که ما پاکین روہئے رِدا زند گوازینین، گڑا
 گۆن پاکین روہا همگام بیین. (۲۶) ما باید
 اِنْت وَتگلا و وَتپَسند مبین، یکدومیا
 سوکلؤ مدارین و گۆن یکدومیا هسد
 مدارین.

یکدومیئے کُمگا بوشتیت

(۱) براتان! اگن شما سہیگ بوتیت
 کہ گسے گناہئے تھا کپتگ، شما کہ پاکین
 روہئے هسابا زند گوازینینت، آیا پہ
 نرْمی پدا راستین راہا بیاریت. بله وتی
 دلگوشا بداریت کہ وت چکاسیا مکپیت.

(۲) سکیئے وهدا یکدومیئے کُمگا
 بوشتیت. اے ڈئولا شما مَسیہئے کانونئے
 پرمانبرداریا کنیت. (۳) اگن گسے وتا
 مزَن لیکیت بله هچے نه اِنْت، آ وتا رَد

دئیگا اِنْت. (۴) هرگس وتی جندئے
 کاران بچاریت. گڑا آییئے پھر کنگئے
 سئوب، آییئے وتی جندئے کار بنت، گون
 دگریئے کاران دیم په دیمش نکنت. (۵)
 چیا که هرگس وتی جندئے کارانی
 زمه وار اِنْت.

(۶) هما مردما که اُستاد هُدائے هبرا
 سوَج دنت، باید اِنْت آ هر شرّین چیزا
 گون وتی اُستادا بهر بکنت.

(۷) رَد مکپیّت. هُدایا گلاگ بندگان
 بوَت نکنت، چیا که مردم هما چیزا که
 کشیت، هماییا رُنیت. (۸) هما مردم که
 وتی جندئے گنہکاریں سرشتئے ردا
 کشیت، چه گنہکاریں تَب و سرشتا
 تباہی رُنیت. بله هما که پاکین روہئے ردا
 کشیت، پاکین روہئے برکتا ابدمانین زند
 رُنیت. (۹) شرّین کارئے کنگا دم مبرّین،

چيا ڪه اڳن همتا دئور مدئيئن، په وهَد
 رُنيِن. (۱۰) گڙا تان هما وهدا ڪه مارا موَه
 هست، بيايَت گوَن سَجَّهِيَّان شَرِي ڪنِيَن
 و هاس گوَن همايان ڪه باورمند اَنَت.

گڏي سر و سؤج

(۱۱) نون ڪه من په شما گوَن وتي
 جندئ دستا نبشته ڪنگا آن، بچاريت ڪه
 گوَن چوَنِيَن مزن مزنِيَن هَريان نبشته
 ڪنگا آن. (۱۲) هما ڪه مردمان گوَن جسمي
 ڪاران و ش ڪنگئ جُهدا اَنَت، شمارا په
 سُنَت و بُرڪا مجبور ڪنگا اَنَت. اے مردم
 تهنا پميشڪا چُش ڪنگا اَنَت ڪه وتا چه
 هما آزاران برگيَنت ڪه مَسِيهئ سَلِيبئ
 سؤبا رسنت. (۱۳) هما مردم ڪه سُنَت
 بوتگ اَنَت هم، آ و ت شَرِيَتئ پابنديا ڪرَت
 نڪنت، بله اَنگت لوُنت ڪه شما سُنَت
 ڪنگ بييت ڪه آ شَمئ سُنَت ڪنگئ سرا

ٲهر بښډنت و وتی تئوسپیا بکننت. (١٤)

من هچبر ٲهر مښډاتان، آښډ چه مئ
هُډاونډیڼ ایسا مَسپهئ سَلیبئ سِرا، که
همه سَلیبئ سئوبا دنیا په من مُرتگ و
من په دنیا یا. (١٥) چیا که سُنْت بئِگ و
نُبئِگئ مانا یِک انت. تهنا اے چیزا مانا
هست که تئو نوکِین مردمے ٲئے. (١٦)

ایمنی و رهم په همایان که اے رهښډئ
سِرا زند گوازیڼنت، بزبان په هډائ
مهلوکا.

(١٧) چه اډ و رند گس په من جنجال

اڏ مکننت، چیا که هما آزار که من په
ایسائیگی گشتگاننت، آیانی نشان انگت
منی ٲدنا ٲر انت. (١٨) براتان! مئ
هُډاونډیڼ ایسا مَسپهئ رهمت گون شما
گون بات. انچش بات. آمین.